

Danielin kirja – satakuusikymmentäkuusi

Profetian avaaminen: Ranskan vallankumous, Putinin Venäjä ja Ukrainan konflikti

Jeff Pippenger

2024-03-29

Kun alamme tarkastella lopun ajan esikuvallista kuvausta vuonna 1989 jakeen kymmenen profeetallisen historian valossa, on tarpeen palata maan pedon molempien sarvien kolmannen sukupolven historiaan. Vuonna 1913 maan pedon republikaanisuuden sarvi aloitti sukupolvensa kompromississa globalistisen pankkijärjestelmän kanssa, ja vuonna 1919 todellisen protestantismin sarvi aloitti sukupolvensa kompromississa luopioprotantismin teologiien sekä myös American Medical Associationin kanssa, kun se alisti koulutusjärjestelmänsä akkreditoinnin maailmalle. Molemmat sarvet aloittivat kompromissiin perustuvan suhteen maailman kanssa, mikä siitä lähtien muutti niiden kummankin sanoman suunnan.

Tuossa historiassa myös pohjoisen kuninkaan ja viimeisten päivien etelän kuninkaan lähtökohta saavutti käännekohdan. Fátiman ihme tapahtui 13. lokakuuta 1917 Fátimassa, Portugalissa. Se oli huipentuma sarjalle Marian ilmestyksiä, joiden todistajina oli kolme nuorta paimenlasta: Lucia dos Santos sekä hänen serkkunsa Francisco ja Jacinta Marto. Lasten kertomusten mukaan Neitsyt Maria, joka tunnettiin nimellä Fátiman Neitsyt, ilmestyi heille kunkin kuukauden 13. päivänä toukokuusta lokakuuhun vuonna 1917.

Viimeisen ilmestymisen aikana 13. lokakuuta 1917 kymmenet tuhannet ihmiset kokoontuivat Cova da Iriaan, lähelle Fatimaa, odottaen näkevänsä ihmeen, kuten lapset olivat ennustaneet. Todistajien mukaan aurinko näytti vaihtavan värejä, pyörivän ja tanssivan taivaalla. Tämä tapahtuma tuli tunnetuksi Auringon ihmeenä eli Fatiman ihmeenä.

Fatiman ihme on merkittävä tapahtuma katolisessa historiassa ja hartaudessa, ja se on vuosien varrella ollut laajan tutkimuksen, keskustelun ja uskonnollisen tulkinnan kohteena. Fatiman tapahtumilla on ollut pysyvä vaikutus kansanhurskauteen, mariansisäiseen hartauteen ja apokalyptisten teemojen tulkintaan katolisessa kirkossa.

Bolševikkivallankumous tapahtui Venäjällä 7. marraskuuta 1917, kun bolševikkijoukot Vladimir Leninin ja bolševikkipuolueen johdolla valtasivat keskeisiä hallintorakennuksia ja infrastruktuurikohteita Petrogradissa (nykyisessä Pietarissa). Tämä tapahtuma merkitsi vuoden 1917 Venäjän vallankumouksen huipentumaa; vallankumous oli alkanut aiemmin samana vuonna helmikuun vallankumouksella, joka johti tsaari Nikolai II:n luopumiseen kruunusta ja väliaikaisen hallituksen perustamiseen.

Vallankumouksen aikana bolševikit syrjäyttivät menestyksekkäästi väliaikaisen hallituksen ja vakiinnuttivat neuvostovallan Venäjällä. Bolševikit julistivat sosialistisen valtion perustetuksi ja ryhtyivät toteuttamaan vallankumouksellista ohjelmaansa, johon kuuluivat teollisuuden kansallistaminen, maan uudelleenjako sekä Venäjän vetäytyminen ensimmäisestä

maailmansodasta. Lokakuun vallankumous johti lopulta Neuvostoliiton syntyyn, ja sillä oli syvällisiä ja kauaskantoisia seurauksia Venäjälle ja koko maailmalle, muovaten 1900-luvun historian kulkua.

Jeesus havainnollistaa loppua alun avulla, ja jotta viimeisten päivien pohjoisen kuningas ja etelän kuningas voidaan täysin nähdä, on välttämätöntä ymmärtää heidän alkunsa. Danielin kirjan yhdennessätoista luvussa mainitut kirjaimelliset etelän ja pohjoisen kuninkaat määritellään siten, että etelän kuninkaana on valta, joka hallitsee Egyptin kirjaimellista aluetta, ja pohjoisen kuninkaana valta, joka hallitsee Babyloniin liittyvää kirjaimellista maantieteellistä aluetta.

Kirjaimellinen profetia siirtyi hengelliseksi profetiaksi ristin aikana, jolloin muinainen kirjaimellinen Israel oli siirtymässä nykyiseen hengelliseen Israeliin. Kirjaimellinen pakanallinen Rooma tallasi kirjaimellisen Jerusalemin maahan kolmen ja puolen kirjaimellisen vuoden ajan vuodesta 67 jKr. vuoteen 70 jKr., ja hengellinen paavillinen Rooma tallasi hengellisen Jerusalemin maahan kolmen ja puolen hengellisen vuoden ajan.

Hengellinen Babylon tunnistetaan Ilmestyskirjan seitsemännessätoista luvussa portoksi, joka harjoittaa haureutta maan kuninkaiden kanssa. Hengellinen Egypti tunnistetaan Ilmestyskirjan yhdennessätoista luvussa ateistiseksi Ranskaksi. Hengellisen pohjoisen kuninkaan nykyaikaiset ilmenemismuodot, joka sai kuolinhaavansa lopun aikana vuonna 1798 ja sitten iski takaisin hengellisen etelän kuninkaan nykyaikaista ilmenemismuotoa vastaan lopun aikana vuonna 1989, ovat molemmat edustettuina Danielin yhdentoista luvun neljännessäkymmenessä jakeessa. Molempien valtojen alkuperä niiden viimeisten päivien ilmenemismuodossa sijoittuu vuosien 1917–1918 aikakehykseen, joka on sama aikakehyks kuin maan pedon molempien sarvien kompromissin sukupolvi. Nuo alkuvaiheet on tunnistettava, jotta loppuvaiheita voidaan soveltaa oikein. Viimeisten päivien pohjoisen ja etelän kuninkaiden alku alkaa molempien osalta Ranskan vallankumouksesta.

”Kuudennellatoista vuosisadalla uskonpuhdistus, joka tarjosi kansalle avoimen Raamatun, oli pyrkinyt pääsemään kaikkiin Euroopan maihin. Jotkin kansat ottivat sen ilolla vastaan taivaan sanansaattajana. Muissa maissa paavikunta onnistui suuressa määrin estämään sen pääsyn; ja raamatullisen tiedon valo kohottavine vaikutuksineen suljettiin miltei kokonaan pois. Yhdessä maassa valo tosin pääsi sisään, mutta pimeys ei sitä käsittänyt. Vuosisatojen ajan totuus ja erehdys kamppailivat herruudesta. Lopulta pahuus voitti, ja taivaan totuus työnnettiin pois. ’Ja tämä on tuomio, että valkeus on tullut maailmaan, ja ihmiset rakastivat pimeyttä enemmän kuin valkeutta.’ Joh. 3:19. Kansakunta jätettiin niittämään valitsemansa tien seuraukset. Jumalan Hengen pidättävä vaikutus poistettiin kansasta, joka oli halveksinut Hänen armonsa lahjaa. Pahuuden sallittiin kypsyä täyteen mittaansa. Ja koko maailma näki valon tahallisen hylkäämisen hedelmän.”

Raamattua vastaan käyty sota, jota Ranskassa oli jatkettu niin monien vuosisatojen ajan, huipentui vallankumouksen tapahtumiin. Tuo kauhea purkaus oli vain Rooman harjoittaman Raamatun tukahduttamisen oikeutettu seuraus. Se tarjosi silmiinpistävimmän esimerkin, minkä maailma on koskaan nähnyt, paavillisen politiikan vaikutusten toteutumisesta — esimerkin niistä seurauksista, joihin Rooman kirkon opetus oli yli tuhannen vuoden ajan ollut johtamassa.

”Profeetat ennustivat Raamatun kirjoitusten tukahduttamisen paavillisen ylivallan aikana; ja Ilmestyskirjan näkijä viittaa myös niihin kauhistuttaviin seurauksiin, jotka olivat koituvat erityisesti Ranskalle ”synnin ihmisen” herruuden vuoksi.” Suuri taistelu, 265, 266.

Ranskan vallankumous sai alkunsa Raamatun kirjoitusten tukahduttamisesta ”paavillisen ylivallan aikana”. Ateismin synty, sen, josta oli tuleva paavikunnan perivihollinen, sai alkunsa paavikunnan omasta toiminnasta. Ranskan vallankumous tapahtui vuosina 1789–1799, mutta Ranskassa alkanut ateistinen vallankumouksellinen henki jatkoi leviämistään kautta Euroopan ja sen ulkopuolelle. Sata kahdeksantoista vuotta vallankumouksen päättymisen jälkeen Ranskassa Venäjän vallankumous alkoi Venäjällä. Ranskassa alkanut ateismin vallankumous päättyi Venäjällä, ja vuonna 1917 Venäjästä tuli profeetallinen edustaja sille kansakunnalle, jota symboloi Egyptin ateismi. Lohikäärmeen valta, joka esitetään etelän kuninkaana, oli siirtynyt Ranskasta Venäjälle.

Ranskan vallankumousta edusti poliittisesti ja profeetallisesti Napoleon Bonaparte, ja siinä mielessä Napoleon edustaa ensimmäistä sellaisen kansakunnan johtajaa, joka perustettiin Egyptin ateismin aikaansaaman vallankumouksen kautta. Napoleonin narsismi toistuu osuvasti Putinin narsismissa.

Napoleon oli erittäin tietoinen kuvaston ja propagandan voimasta, samoin kuin Putin, joka oli entinen KGB-upseeri. KGB on erikoistunut propagandaan. Napoleon käytti muotokuvataidetta keinona välittää yleisölle auktoriteettiaan, valtaansa ja johtajakuvaansa. Hän tilasi muotokuvia aikansa maineikkaimmilta taiteilijoilta, muun muassa Jacques-Louis Davidilta, Antoine-Jean Gros’lta ja Jean-Auguste-Dominique Ingresiltä.

Nämä muotokuvat esittivät Napoleonin erilaisissa asennoissa ja ympäristöissä, virallisista valtiollisista muotokuvista epämuodollisempiin kohtauksiin. Ne eivät toimineet ainoastaan henkilökohtaisina muistoesineinä Napoleonille itselleen, vaan myös välineinä hänen kuvansa ja vaikutusvaltansa levittämiseksi sekä kotimaassa että kansainvälisesti. Putin on toteuttanut itselleen täsmälleen saman työn, luoden lukemattoman määrän kuvia itsestään ympäristöissä, jotka vetävät vertoja kenelle tahansa Internetin nykyajan vaikuttajista.

Ranskan vallankumouksen alussa kuningas, hänen perheensä ja hoviväkensä syöstiin vallasta ja teloitettiin. Venäjän vallankumouksen alussa tsaari, hänen perheensä ja hoviväkensä syöstiin vallasta ja teloitettiin. Ranskassa alkanut vallankumous huipentui Venäjällä. Ranskan vallankumous on Ilmestyskirjan yhdennentoista luvun profetian aihe, ja sen vuoksi Ranskan vallankumous on profeetallisen tulkinnan sääntöjen alainen. Jeesus havainnollistaa aina jonkin asian lopun sen alulla, joten Venäjän vallankumous on Ranskan vallankumouksen loppu.

Vladimir Putin edustaa sen kansakunnan viimeistä johtajaa, joka perustettiin vallankumouksessa, joka saatettiin aikaan Egyptin ateismin avulla. Venäjän ensimmäinen johtaja oli Vladimir Lenin. Nimi ”Vladimir” on slaavilaista alkuperää ja koostuu kahdesta osasta: ”vlad” ja ”mir”. ”Vlad” on johdettu slaavilaisesta juuresta ”vladeti”, joka merkitsee ”hallita” tai käyttää valtaa. ”Mir” merkitsee ”maailmaa”. Ensimmäinen Vladimir (Lenin) on esikuva viimeisestä Vladimirista (Putinista), jota myös kuvataan ateismin vallankumouksen ensimmäisen johtajan (Napoleonin) esikuvana.

Napoleonin tappion jälkeen kuudennen liittokunnan sodassa ja Fontainebleaun rauhansopimuksen jälkeen huhtikuussa 1814 hän luopui Ranskan valtaistuimesta ja hänet karkotettiin Välimerellä sijaitsevalle Elban saarelle. Hänelle myönnettiin saaren suvereniteetti, ja hänen sallittiin säilyttää keisarin arvonimi, joskin huomattavasti rajoitetummassa asemassa. Napoleon vietti Elballa noin kymmenen kuukautta, joiden aikana hän teki suunnitelmia palatakseen valtaan Ranskassa. Paettuaan Elbalta ja palattuaan lyhytaikaisesti valtaan Ranskassa sadan päivän ajaksi Napoleon kärsi ratkaisevan tappion Waterloon taistelussa kesäkuussa 1815. Tämän tappion jälkeen liittoutuneet vallat, erityisesti Iso-Britannia, olivat päättäneet estää Napoleonin aiheuttamasta enää mitään lisävaikeuksia. Tämän seurauksena hänet karkotettiin jälleen, tällä kertaa syrjäiselle Saint Helenan saarelle Etelä-Atlantilla. Napoleon vietti loppuelämänsä maanpaossa Saint Helenalla kuolemaansa saakka vuonna 1821.

Putin on vanhan kaartin KGB:n edustaja. KGB oli Neuvostoliiton tärkein turvallisuus- ja tiedustelupalvelu vuodesta 1954 sen lakkauttamiseen vuonna 1991 saakka. Se vastasi sisäisestä turvallisuudesta, vastatiedustelusta ja tiedustelutiedon hankinnasta sekä kotimaassa että kansainvälisesti. KGB tunnettiin laajasta vakoojaverkostostaan, valvontaoperaatioistaan sekä roolistaan kommunistisen hallinnon väestöön kohdistaman kontrollin ylläpitämisessä. Vladimir Putin oli KGB:n (valtion turvallisuuskomitean), Neuvostoliiton tärkeimmän turvallisuus- ja tiedustelupalvelun, jäsen.

Putin liittyi KGB:hen vuonna 1975 valmistuttuaan Leningradin valtionyliopistosta. Putin työskenteli KGB:ssä Neuvostoliiton hajoamiseen saakka vuonna 1991, minkä jälkeen hän siirtyi politiikkaan ja tuli lopulta Venäjän presidentiksi vuonna 2000. Hänen taustansa KGB:ssä on vaikuttanut merkittävästi hänen hallintotapaansa ja ulkopolitiikkaansa. Napoleonin ensimmäinen maanpako Elban saarella edustaa vuosien 1991 ja 2000 välistä historiaa, jolloin KGB:n filosofia palasi. Kun Putin lopulta kukistetaan, kuten jakeissa kolmestatoista viiteentoista kuvataan, tuo toinen tappio (ensimmäisen ollessa vuosi 1989) saa esikuvakseen Waterloon ja Napoleonin toisen maanpaon, jossa hän kuoli.

Napoleon aiheutti paaviudelle kuolettavan haavan vuosina 1798 ja 1799. Vuonna 1799 Ranskan vallankumous päättyi Ranskassa, mutta vuoteen 1917 mennessä se oli saavuttanut Venäjän bolševikkivallankumouksessa. Vuonna 1917 Fatiman ihme tapahtui Portugalissa, ja kolmelle lapselle, joiden väitettiin olleen yhteydessä Mariaan ja Joosefiin, annettiin kolme salaista viestiä. Nämä kolme viestiä olivat salaisia siinä merkityksessä, että ne oli määrä lukea ainoastaan paavin, pohjoisen kuninkaan, toimesta. Viestit kehottivat paavia kutsumaan koolle erityiskokouksen katolisen kirkon johtajien kanssa ja toimittamaan erityisen seremonian, jotta Venäjä, josta oli juuri edellisenä vuonna tullut kommunistinen Venäjä, vihittäisiin neitsyt Marialle.

Sanomat sisälsivät varoituksen siitä, että jos paavi kieltäytyisi toteuttamasta käskyä omistaa Venäjä Marialle, maailma joutuisi kärsimään uudesta maailmansodasta (ensimmäisen maailmansodan oli määrä päättyä kuukautta ihmeen jälkeen). Fatiman sanomista tuli konservatiivisen katolisen profeettallisen tulkinnan rakennelma. Se tunnisti katolisen kirkon sisäisen kamppailun konservatiivisen katolilaisuuden, jota edustivat paavi Johannes Paavali II ja ensimmäinen Vatikaanin kirkolliskokous, sekä liberaalin katolilaisuuden, jota edustivat nykyinen ”woke-paavi”

ja toinen Vatikaanin kirkolliskokous, välillä.

Fatiman sanomissa ”hyvä paavi” oli ”valkoinen paavi”, ja ”paha paavi” oli ”musta paavi”. Hyvä paavi, paavi Johannes Paavali II, oli konservatiivinen paavi, joka piti Fatiman Neitsyttä ohjaavana epäjumalanaan, ja paha paavi on woke-paavi, joka niin ikään torjuu kaikki viestit niin sanotulta neitsyt Marialta. Kun vieraillet Fatiman pyhäkössä Portugalissa, huomaat alueelle astuessasi, että sisäänkäynti sijoittuu kahden jättiläismäisen patsaan väliin: toisella puolella on musta paavi ja toisella valkoinen paavi, mikä näin kuvastaa Fatiman profetioissa tunnistettua sisäistä kamppailua.

Fátiman kolmen salaisen viestin toinen osatekijä oli sen painotus katolilaisuuden (pohjoisen kuninkaan) ja ateismin (etelän kuninkaan) väliseen sotaan. Ellei tunnusteta, että katolilaisuuden ja ateistisen Venäjän välinen sota on eräs saatanallisen profetian aihe, joka ohjaa suurta osaa katolilaisuudesta, on vaikeaa, ellei suorastaan mahdotonta, ymmärtää sitä tukea, jonka katolinen kirkko antoi natsi-Saksalle toisen maailmansodan aikana.

Leningradin taistelu, joka kesti 8. syyskuuta 1941:stä 27. tammikuuta 1944:ään toisen maailmansodan aikana, oli yksi historian pisimmistä ja julmimmista piirityksistä. Stalingradin taistelua, joka käytiin 23. elokuuta 1942:sta 2. helmikuuta 1943:een, pidetään usein toisen maailmansodan verisimpänä ja merkittävimpanä taisteluna. Se johti valtaviin tappioihin kummallakin puolella, ja arviot kokonaisuhreista, mukaan lukien kaatuneet, haavoittuneet ja vangiksi joutuneet sotilaat, nousevat yli 2 miljoonaan. Stalingradin taistelu merkitsi myös sodan käännekohtaa, sillä se päättyi Neuvostoliiton ratkaisevaan voittoon Saksan armeijasta ja johti lopulta natsi-Saksan tappioon.

Ellei ymmärretä natsi-Saksan sodankäyntiä Venäjää vastaan, erityisesti kahdessa juuri mainitussa taistelussa, on vaikea käsittää Saksan roolia katolisen kirkon salaisena liittolaisena. Ellei ymmärretä niiden hengellisen sodan lähtökohtia, jossa katolisuus, Fatiman Marian saatanallisen profetian motivoimana, kävi taistelua Venäjän ateismia ja sittemmin kommunistista Neuvostoliittoa vastaan, jää käsittämättä se logiikka, jonka perusteella katolisuus toisen maailmansodan jälkeen salaa kätki natsien sotarikollisia ja sitten kuljetti heitä ympäri maailmaa. Natsit olivat katolisuuden sijaisarmeija sen kamppailussa Venäjää vastaan.

Juuri tässä profeettallisessa logiikassa Putin, ateistisen Venäjän johtaja, on osallisena sodassa Ukrainassa, jonka johtajien tiedetään avoimesti olevan natseja. Fatiman sodan ateismia vastaan, toisesta maailmansodasta lähtien, maajoukkoina toimivat fasismi ja natsismi. Tietenkin, vaikka tämä todellisuus Ukrainan hallituksen johtajista on hyvin dokumentoitu, Hitlerin valistus- ja propagandaministeriön Reichsministerium für Volksaufklärung und Propaganda nykyaikainen ilmentymä (valtamedia) on peitellyt nämä tosiasiat parhaansa mukaan.

Nimi ”Ukraina” juontuu slaavilaisesta sanasta ”ukraina”, joka merkitsee ”rajamaata” tai ”reunaa”. Historiallisesti tällä termillä viitattiin Kiovan Rusin raja-alueisiin, keskiaikaiseen valtioon, joka edelsi nykyistä Ukrainaa ja sijaitsi Itä-Euroopan ja Euraasian välisessä risteyskohdassa. Kautta historian se on toiminut eri kulttuurien, sivilisaatioiden ja imperiumien, muun muassa Bysantin valtakunnan, Osmanien valtakunnan, Venäjän keisarikunnan ja muiden, kohtaamispaikkana. Sen strateginen sijainti teki siitä rajaseudun, jolla tapahtui merkittäviä kulttuurisia, poliittisia ja

sotilaallisia vuorovaikutuksia. Keskiajalla Ukraina oli Kiovan Rusin rajaseutua; Kiovan Rus oli mahtava valtio, johon kuului osia nykyisestä Ukrainasta, Venäjältä ja Valko-Venäjältä. Kiovan Rusin laajetessa ja supistuessa ajan kuluessa sen rajat siirtyivät usein, ja Ukraina säilyi valtion reuna-alueella.

Neuvostoliiton romahduksen jälkeen vuonna 1989, kuten kymmenes jae esittää, yhdestoista ja kahdestoista jae osoittavat taistelun, jossa etelän kuningas iskee takaisin ja voittaa pohjoisen kuninkaan. Tämä taistelu käytiin Rafiassa, joka oli etelän kuninkaan ja pohjoisen kuninkaan valtapiirien rajaseutua.

Raphian taistelu, joka käytiin vuonna 217 eKr., on saanut nimensä siitä kaupungista, jonka läheisyydessä taistelu tapahtui. Raphia oli kaupunki, joka sijaitsi muinaisen Palestiinan rannikkoseudulla, lähellä Egyptin Ptolemaiosten valtakunnan ja Seleukidien valtakunnan välistä rajaa. Taistelun aikaan Egyptin Ptolemaiosten valtakunnan, jota hallitsi kuningas Ptolemaios IV Filopator, ja Seleukidien valtakunnan, jota hallitsi kuningas Antiokhos III, välinen raja sijaitsi Raphian lähistöllä. Taistelu käytiin tämän rajaseudun läheisyydessä, kun molemmat osapuolet pyrkivät vahvistamaan valtansa Levantin strategisilla alueilla.

Muinainen Raphian kaupunki sijaitsee lähellä nykyistä Rafahin kaupunkia. Rafah on Gazan kaistan eteläosassa sijaitseva kaupunki, ja Gazan kaista on osa palestiinalaisalueita. Ptolemaioksen voitettua Raphiassa vuonna 217 eKr. hän käynnisti juutalaisiin kohdistuvia vainoja Jerusalemissa sekä myös Egyptissä. Voitto jäi lyhytaikaiseksi, ja seuraavissa kolmessa jakeessa hän kohtasi niin sanoaksemme Waterloonsa. Jakeessa kolmetoista aiemmin voitettu pohjoisen kuningas palaa, ja jakeeseen viisitoista mennessä hän musertaa etelän kuninkaan.

Putinin voittoa Ukrainassa käyttää hyväkseen Putin, entinen KGB-upseeri, joka erikoistui propagandaan, mitä todennäköisimmin paljastaakseen Ukrainan johdon natsijuuret sekä paljastaakseen myös ne läntisen maailman tahot, jotka tukivat hallintoa taloudellisesta ahneudesta, ja epäilemättä myös paljastaakseen globalistien käyttämät salaiset mustat tukikohdat ja biolaboratoriot, joita Yhdysvaltain veronmaksajat ovat rahoittaneet.

Nuo ilmestykset murskaavat maailman globalistien nykyiset puheenaiheet sekä myös Yhdysvaltojen demokraattien suokappaleiden puheet. Tuo Putinin voitto antaa valtuutuksen kahdeksannelle Presidentille, joka on niistä seitsemästä, ottaa paikkansa profeetallisena despottina, joka astuu historian näyttämölle juuri ennen jaetta kuusitoista; ja jae kuusitoista on pian tuleva sunnuntailaki.

Jakeessa kolmetoista pohjoisen kuningas kokoaa uudelleen sotajoukkonsa, ja jakeessa neljätoista pakanallinen Rooma tuodaan ensi kerran historiaan, vaikka se ei vielä ole pohjoisen kuningas. Siinä se tunnistetaan vertauskuvaksi, joka ”vahvistaa näyn”, sekä vallaksi, joka korottaa itsensä ja sitten sortuu. Putinin voiton jälkeen Ukrainan sodassa paavius alkaa kohottaa itseään maailmanpolitiikkaan juuri ennen sunnuntailakia jakeessa kuusitoista.

Ranskan vallankumous ja sen yhteys Venäjän vallankumoukseen; Napoleon ja Putin; Fátiman ihme ja sen kolme salaisuutta; Vatikaanin ja Hitlerin salainen liitto, Vatikaanin ja Reaganin

salainen liitto ovat kaikki profeetallisia ”pyöriä”, jotka leikkaavat toisensa jakeiden yhdestätoista viiteentoista historiassa, joka sijoittuu 11. syyskuuta 2001:n ja Yhdysvaltojen sunnuntailain väliseen aikaan. Oli tärkeää esittää lyhyt yhteenveto näistä profeetallisista ”pyöristä” ennen kuin ryhdymme tarkastelemaan jaetta kymmenen.

Seuraava artikkeli on otettu lähteestä ”NBC News”, joka edustaa niin sanottua valtamediaa siinä äärimmäisimmässä muodossaan, ja ”MSM” on Hitlerin toisen maailmansodan aikaisen propagandakoneiston nykyaikainen vastine. Artikkelin on luonnollisesti Putin-vastainen, Venäjä-vastainen ja Ukrainan puolella, mutta se ei ole asian ydin. Taivaallisen valtakunnan kansalaisina Jumalan kansan ei tule asettua kummankaan saatanallisen teon osapuolen tueksi, ja kaikki sodankäynti on saatanallista työtä.

Tämän artikkelin tarkoituksena on antaa niille, joille katolilaisuuden (pohjoisen kuninkaan) ja ateismin (etelän kuninkaan) välinen profeetallinen sodankäynti sekä se tosiasia, että näiden kahden profeetallisen vallan välisessä sodankäynnissä natsismia on käytetty katolilaisuuden sijaisarmeijana (samoin kuin Yhdysvaltoja käytettiin vuonna 1989), eivät ole tuttuja, mahdollisuus nähdä tämä. Profetian tutkijoilla tulee olla riittävästi todistusaineistoa nähdäkseen, että toisen maailmansodan ja kylmän sodan taustahistoria on edustettuna nykyisessä Ukrainan sodassa, kun se täyttää Danielin kirjan 11. luvun jakeet yksitoista ja kaksitoista.

”Kansan eteen asetettiin historiallisia tapahtumia, jotka osoittivat profetian suoran täyttymyksen, ja profetian nähtiin olevan kuvaannollinen esitys tapahtumista, jotka johtavat tämän maan historian päättymiseen.” Selected Messages, kirja 2, 102.

NBC Newsin artikkeli: ”Ukrainan natsiongelma on todellinen, vaikka Putinin väite ’denatsifioinnista’ ei olekaan”

Niistä monista vääristelyistä, joita Venäjän presidentti Vladimir Putin on sepittänyt oikeuttaakseen Venäjän hyökkäyksen Ukrainaan, kenties kaikkein oudoin on hänen väitteensä, että toimiin ryhdyttiin maan ja sen johdon ”denatsifioimiseksi”. Perustellessaan päätöstään tunkeutua naapurimaansa alueelle panssarivaunujen ja hävittäjien voimin Putin on todennut, että toimiin ryhdyttiin ”ihmisten suojelemiseksi”, jotka ovat olleet ”kiusaamisen ja kansanmurhan kohteena”, ja että Venäjä ”pyrkii Ukrainan demilitarisointiin ja denatsifointiin”.

Putinin tuhoiset teot — niiden joukossa juutalaisyhteisöjen hävitys — tekevät selväksi, että hän valehtelee sanoessaan tavoitteensa olevan kenenkään hyvinvoinnin turvaaminen.

Pintapuolisesti tarkasteltuna Putinin mustamaalaus on järjetön, eikä vähiten siksi, että Ukrainan presidentti Volodymyr Zelenskyi on juutalainen ja on kertonut, että hänen perheenjäseniään surmattiin toisen maailmansodan aikana. Ukrainassa ei myöskään ole mitään näyttöä siitä, että siellä tapahtuisi viime aikoina joukkosurmat tai etniset puhdistukset. Lisäksi vihollisten leimaaminen natsiksi on Venäjällä tavallinen poliittinen juoni, erityisesti johtajalta, joka suosii disinformaatiokampanjoita ja haluaa lietsoa kansallisen koston tunteita toisen maailmansodan vihollista vastaan valloituksen oikeuttamiseksi.

Mutta vaikka Putin harjoittaa propagandaa, on myös totta, että Ukrainalla on todellinen natsiongelma — sekä menneisyydessä että nykyisyydessä. Putinin tuhoiset teot — mukaan lukien juutalaisyhteisöjen hävittäminen — osoittavat selvästi, että hän valehtelee sanoessaan tavoitteekseen turvata kenenkään hyvinvoinnin. Mutta niin tärkeää kuin onkin puolustaa kelta-sinistä lippua Kremlin raa'an aggression edessä, olisi vaarallinen laiminlyönti kieltää Ukrainan antisemitistinen historia ja sen yhteistyö Hitlerin natsien kanssa sekä eräissä piireissä ilmenevä myöhempien aikojen uusnatsististen ryhmittymien omaksuminen.

Miksi pakenevista ukrainalaisista puhutaan niin myötätuntoisesti? He ovat valkoisia.

Toisen maailmansodan kynnyksellä Ukrainassa eli yksi Euroopan suurimmista juutalaisyhteisöistä; arviot nousivat jopa 2,7 miljoonaan, mikä oli huomattava määrä, kun otetaan huomioon alueen pitkä antisemitismiin ja pogromeihin liittyvä historia. Sodan päättyessä yli puolet heistä olisi menehtynyt. Kun saksalaiset joukot ottivat Kiovan haltuunsa vuonna 1941, niitä tervehdittiin ”Heil Hitler” -julistein. Pian tämän jälkeen lähes 34 000 juutalaista — yhdessä romanien ja muiden ”ei-toivottujen” kanssa — koottiin kokoon ja marssitettiin kaupungin ulkopuolisille pelloille uudelleensijoittamisen verukkeella, vain tullakseen joukkomurhatuiksi siinä, mikä tuli tunnetuksi nimellä ”luodein toteutettu holokausti”.

Babyn Jarin rotko jatkoi täyttymistään joukkohautana kahden vuoden ajan. Siellä murhattiin mahdollisesti jopa 100 000 ihmistä, ja siitä tuli yksi holokaustin suurimmista yksittäisistä surmapaikoista Auschwitzin ja muiden kuolemanleirien ulkopuolella. Tutkijat ovat panneet merkille paikallisten keskeisen roolin natsien tappamiskäskyjen täytäntöönpanossa kyseisellä paikalla.

Nykyään Ukrainassa on 56 000–140 000 juutalaista, jotka nauttivat vapauksista ja suojelusta, joista heidän isovanhempansa eivät olisi voineet kuvitellakaan. Tähän kuuluu viime kuussa hyväksytty päivitetty laki, joka kriminalisoi antisemitistiset teot. Valitettavasti lain tarkoituksena oli puuttua silmiinpistävästi lisääntyneisiin julkisiin suvaitsemattomuuden ilmenemismuotoihin, mukaan lukien hakaristein töhrityt synagogat ja juutalaiset muistomerkit sekä aavemaiset marssit Kiovassa ja muissa kaupungeissa, joissa ylistettiin Waffen-SS:ää.

Eräänä toisena pahaenteisenä kehityskulkuna Ukraina on viime vuosina pystyttänyt ylen määrin patsaita kunnioittamaan ukrainalaisia nationalisteja, joiden perintöä tahraa heidän kiistaton historiansa natsien kätyreinä. Forward-sanomalehti luetteloi joitakin näistä halveksittavista henkilöistä, heidän joukossaan Stepan Bandera, Ukrainan nationalistien järjestön (OUN) johtaja, jonka kannattajat toimivat SS:n ja Saksan armeijan paikallisen miliisin jäseninä. ”Ukrainassa on useita kymmeniä muistomerkkejä ja lukuisia kadunnimiä, jotka ylistävät tätä natsien yhteistyökumppania — niin paljon, että niitä varten tarvitaan kaksi erillistä Wikipedia-sivua”, Forward kirjoitti.

Toinen usein kunnioitettu henkilö on Roman Šuhevytš, jota pidetään ukrainalaisena vapaustaistelijana, mutta joka oli myös pelätyn natsien apupoliisiyksikön johtaja; Forward toteaa sen olleen ”vastuussa tuhansien juutalaisten ja ... puolalaisten teurastamisesta”. Patsaita on pystytetty myös Jaroslav Stetskolle, entiselle OUN:n puheenjohtajalle, joka kirjoitti:

”Vaadin Ukrainan juutalaisten hävittämistä.”

Äärioikeistolaiset ryhmät ovat myös kasvattaneet poliittista vaikutusvaltaansa kuluneen vuosikymmenen aikana; kylmäävin niistä on Svoboda (entinen Ukrainan sosiaali-kansallinen puolue), jonka johtaja väitti maan olevan ”moskovalais-juutalaisen mafian” hallinnassa ja jonka varajohtaja käytti antisemitististä halventavaa nimitystä kuvaillessaan Ukrainassa syntynyttä juutalaista näyttelijää Mila Kunisia. Foreign Policyn mukaan Svoboda on lähettänyt Ukrainan parlamenttiin useita jäseniä, heidän joukossaan yhden, joka kutsui holokaustia ihmiskunnan historian ”valoisaksi kaudeksi”.

Yhtä huolestuttavaa on se, että uusnatseja kuuluu joihinkin Ukrainan kasvaviin vapaaehtoispataljoonien riveihin. Ne ovat karaistuneet taisteluissa käytyään joitakin kaikkein ankarimmista katutaisteluista Moskovan tukemia separatisteja vastaan Itä-Ukrainassa Putinin Krimin-valloituksen jälkeen vuonna 2014. Yksi niistä on Azov-pataljoona, jonka perusti avoimesti valkoisen ylivallan kannattaja; hän väitti, että Ukrainan kansallinen päämäärä oli puhdistaa maa juutalaisista ja muista alempiarvoisista roduista. Vuonna 2018 Yhdysvaltain kongressi sääti, ettei sen Ukrainalle antamaa apua saanut käyttää ”aseiden, koulutuksen tai muun avun antamiseen Azov-pataljoonalle”. Siitä huolimatta Azov on nyt Ukrainan kansalliskaartin virallinen jäsen.

On varmaa, ettei mikään tästä huolestuttavasta asiayhteydestä oikeuta sitä kurjuutta, joka on kohdannut ukrainalaisia viime viikkojen aikana — eikä ole todennäköistä, että mikään tästä olisi ollut Putinin vaikuttimena, kun hän käynnisti hyökkäyksensä. Putinin vuoksi Odessassa, Harkovassa ja muissa itäisissä kaupungeissa asuvat juutalaiset ovatkin äärimmäisen ahdingon alaisina. Monet ovat hakeneet turvaa paikallisista synagogista ja juutalaiskeskuksista, mutta toiset ovat paenneet ulkomaille, mukaan lukien Israeliin, joka on kehottanut kaikkia juutalaisia lähtemään Ukrainasta.

Omat isovanhempani joutuivat itse pakenemaan Länsi-Ukrainasta vainoa, ja on traagista nähdä tämän kierteen jatkuvan. Jos maa ajautuu kaaokseen ja kapinaan, juutalaiset voivat jälleen kerran olla vaarassa joidenkuiden kanssalaistensa taholta. Tämän uhan tunnustamatta jättäminen merkitsee sitä, että sen torjumiseksi tehdään vain vähän.

Mutta vaikka eräät maan ainekset ovatkin kietoutuneet yhteen erään historian vastenmielisimmän liikkeen kanssa, Ukrainan rinnalla seisominen on epäilemättä kunniallinen asenne tässä näytelmässä. Juuri nyt, jokaisena päivänä, jona Putin poltetun maan kiihkolla kiristää hyökkäystään Ukrainan kansaa vastaan, on vaikea olla näkemättä, kuka todella ansaitsee N-sanan.

Allen Ripp, 5. maaliskuuta 2022 – Lähde

Jatkamme tätä tutkimusta seuraavassa artikkelissamme.

”Ne, jotka eivät kykene muistamaan menneisyyttä, on tuomittu toistamaan sen.” George Santayana.

”Kaikki se, minkä Jumala on profeetallisessa historiassa määrännyt täytettäväksi menneisyydessä, on täyttynyt, ja kaikki se, mikä vielä on tuleva omassa järjestyksessään, on

toteutuva. Daniel, Jumalan profeetta, seisoo paikallaan. Johannes seisoo paikallaan. Ilmestyskirjassa Juudan sukukunnan Leijona on avannut Danielin kirjan profetian tutkijoille, ja näin Daniel seisoo paikallaan. Hän kantaa todistustaan, sitä, minkä Herra ilmoitti hänelle näyssä niistä suurista ja juhlallisista tapahtumista, jotka meidän täytyy tuntea seisoessamme aivan niiden täyttymyksen kynnyksellä.”

”Historiassa ja profetiassa Jumalan Sana kuvaa pitkään jatkunutta totuuden ja erehdyksen välistä taistelua. Tuo taistelu on yhä käynnissä. Se, mitä on ollut, toistuu jälleen. Vanhat kiistakysymykset herätetään eloon, ja uusia teorioita nousee lakkaamatta esiin. Mutta Jumalan kansa, joka uskossaan ja profetian täyttymyksessä on ollut mukana julistamassa ensimmäisen, toisen ja kolmannen enkelin sanomia, tietää, missä se seisoo. Sillä on kokemus, joka on kalliimpi kuin puhdas kulta. Sen tulee seistä lujana kuin kallio ja pitää luottamuksensa alku horjumattomana loppuun asti.” Selected Messages, kirja 2, 109.